

La dona del Cèsar i la nova Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals

Els dotze membres del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) –la renovada Corporació Catalana de Radio i Televisió– ja han estat nomenats. Però els sectors professionals implicats consideren que el procés de selecció dels candidats ha estat un festival partidista, lluny de l'objectiu de despolititzar la gestió dels mitjans de comunicació públics de la Generalitat que se suposava que pretenia la nova política àudio-visual catalana.

Començar per netejar la imatge, vèncer les *posicions crítiques* inicials. Aquest és un dels primers objectius que es proposa el president del consell de govern de la CCMA, acabat d'escollir. Tant ell com la resta d'integrants d'aquest nou organisme, començaran la gestió amb la necessitat de demostrar que no tenen fonament les crítiques d'amplis sectors professionals: els comitès professionals de Catalunya Ràdio i de Televisió de Catalunya, el Sindicat de Periodistes, el Grup de Periodistes Ramon Barnils i, fins i tot, el hieràtic Col·legi de Periodistes de Catalunya.

El ple del Parlament aprovava, dimecres 23 de gener passat, la designació del periodista Albert Sáez –fins ara secretari general de Mitjans Audiovisuals del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya– com a president del consell de govern de la CCMA. 110 vots a favor, tres en contra –corresponents al grup mixt, integrat per Ciutadans– i onze abstencions, corresponents al PP. De manera que el nou responsable de la renovada Corporació

ha ultrapassat folgadoament el suport necessari de dos terços que la llei de la CCMA exigeix per a ser escollit. De la mateix manera, els altres onze membres del consell de govern també han aconseguit un suport còmode de la cambra catalana. Així doncs, acompanyen Sáez: Anna Batllebò, Eduard Berraondo, Brauli Duart, Xavier Guitart, Roger Loppacher, Núria Llorach, Joan Manuel del Pozo, Marc Puig, Armand Querol, Àngela Vinent i Josep Vineta.

Vistos els resultats, doncs, amb aquests consens parlamentari tan ampli, és indiscutible que hi ha d'haver algun element que ha grinyolat prou per a provocar que un dels primers propòsits del nou consell d'administració del mitjans de comunicació de la Generalitat sigui demostrar la seva independència respecte als interessos partidistes.

Un procés de selecció qüestionat. Amb l'aprovació de la nova llei de la CCMA, l'octubre passat, s'engegava un procés que havia d'actualitzar la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Amb aquella llei, a més, es re-

forçava el consell d'administració, que ara passa a tenir funcions executives, i s'aprofundia la voluntat de *desgovernamentalitzar* els mitjans de comunicació públics de la Generalitat de Catalunya, en exigir que els membres de l'òrgan de govern de la nova corporació –ara de Mitjans Audiovisuals (CCMA)– fossin escollits per una majoria qualificada de dos terços del ple del Parlament.

La nova llei, a més, preveu que les persones que han d'optar al consell de govern de la CCMA tinguin una trajectòria professional de reconegut prestigi i independents.

Doncs en aquest punt la cosa ha començat a patinar. El procés de designació dels candidats va acabar convertint-se en una llarga negociació entre els partits polítics, per consensuar una llista de noms que ha rebut crítiques de diversos sectors periodístics, que consideren que no ha respost a criteris de trajectòria professional, sinó a un repartiment de places segons el pes polític.

De fet, alguns currículums difícilment poden defugir aquesta crítica, atès que la trajectòria professional, en alguns casos, va acompanyada de dilatadíssimes carreres polítiques que, tot i ser absolutament legítimes –com va reivindicar Jordi Miralles, dirigent d'EUiA, en una intervenció a la comissió institucional del Parlament que havia d'avaluar els candidats al consell de govern–, no acaben de respondre al perfil requerit per la llei. Així, per exemple, hi ha casos com el d'Anna Balletbò, que més enllà d'una trajectòria vinculada a mitjans de comunicació als inicis de la seva carrera professional, va ser diputada del PSOE al Congrés del 1979 al 2002, període durant el qual va mantenir una excedència a TVE. Però entre els candidats proposats pel Parlament, persones de trajectòria professional reconeguda, també hi ha qui, durant llargs períodes, ha estat responsable de comunicació de partits i de càrrecs institucionals, com Àngela Vinent, pel PSC, o Pep Vinyeta, per ICV. També hi ha casos de candidats que han participat estretament en les estratègies de propaganda de formacions, com Marc Puig, proposat per CiU, membre de l'antic consell d'administració, a qui el PSC atribueix l'elaboració del DVD difós per CiU, *Confidencial.cat*, durant la campanya de les eleccions al Parlament de Catalunya. Entre els

professionals triats pel Parlament també hi ha persones que han tingut càrrecs de confiança en l'administració, com Brauli Duart, en l'àmbit de la gestió de la seguretat durant els governs de Jordi Pujol, o l'ex-conseller d'Educació i Universitats del darrer govern de Pasqual Maragall, Joan Manuel del Pozo, o fins i tot Albert Sàez, amb una dilatada carrera periodística, que fins al moment de ser nomenat ocupava la secretaria general de Mitjans de Comunicació.

Fins i tot, el mèrit que ha aportat algun candidat en aquesta tria és d'haver estat un dels integrants de l'anterior consell d'administració de la CCRTV, com és el cas d'Armand Querol, proposat pel PP.

El resultat és que, finalment, la llista de candidats proposat per a dirigir la nova Corporació no ha esquivat la percepció generalitzada que és, com l'anterior, un repartiment de càrrecs entre partits. Fins a tal punt que els noms dels candidats han estat publicats als mitjans amb extenses explicacions de quins partits els proposaven i quins suports obtenien de cadascun. La percepció que la nova llei de la CCMA no havia servit per a evitar l'intercanvi de cromos entre partits, doncs, s'ha acabat estenent.

El CAC, arrossegat. Però al capdavall, els candidats són producte del consens entre les forces polítiques catalanes. I, en tot cas, la mateixa llei preveu sistemes de control per a evitar que els nomenaments dels candidats siguin inadequats.

En aquest punt, la llei preveu un paper important del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC). Segons la norma, doncs, aquest organisme ha d'emetre un informe sobre la idoneïtat dels candidats presentats pel Parlament. De manera que el CAC tenia la funció de validar o no les candidatures proposades, tot valorant la idoneïtat dels currículums presentats a proposta dels grups parlamentaris.

I el CAC també va acabar validant tots els candidats. Així i tot, no va voler desatendre del tot les crítiques i va emetre una mena de sí *crític* —que val igual que un sí *acrític*. De manera que al seu dictamen indica que la decisió ha estat presa per unanimitat, però va fer públic que aquest organisme estava molest perquè considerava que la tria dels candidats era fruit d'una negociació parti-

Els membres del nou consell de govern de la CCMA, al Parlament de Catalunya, quan van comparèixer davant la comissió d'afers institucionals. (No apareix a la fotografia Marc Puig.)

dist, i que l'acord s'havia pres contra "l'esperit de la nova llei de la Corporació", amb criteris polítics. A l'informe, el CAC remarca també que "els criteris de capacitat i d'idoneïtat professional no han estat els que han fonamentat, de manera decisiva, la selecció en el procediment seguit per consensuar la llista de persones candidates". Tot amb tot, els integrants del CAC no consideren que aquests motius siguin suficients per a vetar cap candidat, ja que entre els noms proposats no hi van poder apreciar falta d'idoneïtat professional.

La resolució del CAC també ha suscitat perplexitat en molts dels qui havien criticat el procés de selecció, que consideren que aquesta institució s'ha estimat més d'evitar una crisi política, si rebutjava algun dels candidats del Parlament, que no pas complir la funció que realment li assigna la legislació àudio-visual catalana.

El tràmit parlamentari. Amb el vist-i-plau del CAC, els 12 candidats tenien via lliure, doncs, per a accedir al càrrec. Però faltava un últim pas: la compareixença davant la comissió d'afers institucionals perquè els grups parlamentaris valoressin la idoneïtat per al càrrec, abans que el ple els designés. En el món laboral, seria la darrera entrevista en el procés de selecció. De manera que, en aquest pas, els candidats haurien

hagut de demostrar als entrevistadors, els diputats, el seu model de gestió i les capacitats que els feien idonis per al càrrec. Alguns dels candidats sí que van exposar els seus mèrits davant la comissió. Alguns altres, tanmateix, van passar el tràmit sense gaires problemes, davant la passivitat d'uns diputats que a les seves intervencions semblaven més preocupats a ajudar els seus candidats, que a analitzar la veritable idoneïtat dels candidats. Només el diputat de C's —cap dels candidats ho era a proposta d'aquest grup— va etzibar un reguitzell de preguntes, això sí, amb l'obsessió de barrejar les crítiques al procés de selecció amb els abusos del "nacionalisme".

Així arribem al dimecres 23 de gener. El ple del Parlament aprova la composició del nou consell de govern de la CCMA. Després d'haver estat designat president d'aquest consell, Albert Sàez creu que podran superar els recels inicials d'alguns sectors treballant a partir "del consens i la responsabilitat sobre la nostra feina".

El repte no és fàcil. I ara tindran un primer examen: decidir si els blocs electorals es mantenen als informatius de la Corporació, com volen els partits polítics, o es deixa que siguin els mateixos periodistes que decideixin quina ha de ser la informació electoral.

Enric Rimbau